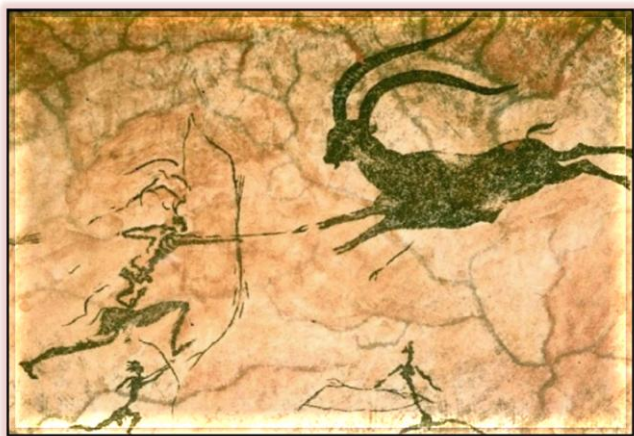

Ας ταξιδέψουμε πίσω στο χρόνο τότε που οι άνθρωποι ζούσαν στις σπηλιές. Ως πρώτα δείγματα «γραφής» ίσως να μπορούν να θεωρηθούν οι σπηλαιογραφίες και οι βραχογραφίες, που χρονολογούνται ακόμη και 30.000 χρόνια πριν από τη γέννηση του Χριστού και παρουσιάζουν εικόνες από την καθημερινή ζωή των προϊστορικών ανθρώπων, όπως π.χ. σκηνές κυνηγιού. Επίσης χαράγματα (γραπτά μηνύματα;) βρέθηκαν και πάνω σε οστά ζώων. Η τέχνη αυτή δεν είχε διακοσμητικό χαρακτήρα, αλλά διδακτικό και χρησιμοποιήθηκε για τη μετάδοση γνώσεων στα μέλη της ομάδας ή για τελετουργικούς σκοπούς. Σημαντικές σπηλαιογραφίες έχουν βρεθεί στη Γαλλία, την Ισπανία και την Β.Δ. Αφρική.

Αποτελεί Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO από το 1985.

Το σπήλαιο της Αλταμίρα ανακαλύφθηκε τυχαία από έναν κυνηγό, τον Μοντέστο Κουμπίλας το 1868. Το σπήλαιο Αλταμίρα έχει μήκος περίπου 300 μέτρα και το ύψος κατά μήκος της σπηλιάς ποικίλει από 2 έως 6 μέτρα.

Το Σπήλαιο της Αλταμίρα βρίσκεται στην Βόρεια Ισπανία. Σύμφωνα με επιστημονικές έρευνες, οι παλαιότερες από τις σπηλαιογραφίες που υπάρχουν μέσα στο σπήλαιο χρονολογούνται μέχρι και 36.000 χρόνια πριν(!).

Το σπήλαιο Λασκώ βρίσκεται στη νοτιοδυτική πλευρά της Γαλλίας και αποτελεί μία από τις 147 προϊστορικές τοποθεσίες, με 25 ζωγραφισμένα σπήλαια της κοιλάδας του Βεζέρ, που, από το 1979, έχουν χαρακτηριστεί ως Μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς από την UNESCO. Όλες οι τοιχογραφίες έχουν διατηρηθεί επί χιλιάδες χρόνια, χωρίς να ξεθωριάσουν ή να αλλοιωθούν λόγω της φυσικής ανανέωσης του αέρα που συμβαίνει στο σπήλαιο. Οι τοιχογραφίες χρονολογήθηκαν, με την μέθοδο του άνθρακα – 14, και η ηλικία τους βρέθηκε ότι είναι **19.000**

έτη, αν και υπολογίζεται ότι το σπήλαιο ήταν κατοικημένο για μια περίοδο περίπου **6.000** ετών.

Τα ζώα που απεικονίζονται στις τοιχογραφίες ανήκουν σε διαφορετικά είδη: **Βοοειδή, βίσωνες και άλογα**. Παράλληλα υπάρχουν και ορισμένα ίχνη αναπαράστασης ανθρώπων στις εικόνες. Το σπήλαιο Λασκώ δεν είναι επισκέψιμο σήμερα, καθώς το 1955 διαγιγνώσκονται τα πρώτα σημεία αλλοιώσεων. Προέρχονται κυρίως από το διοξείδιο του άνθρακα που παράγεται από τους επι-

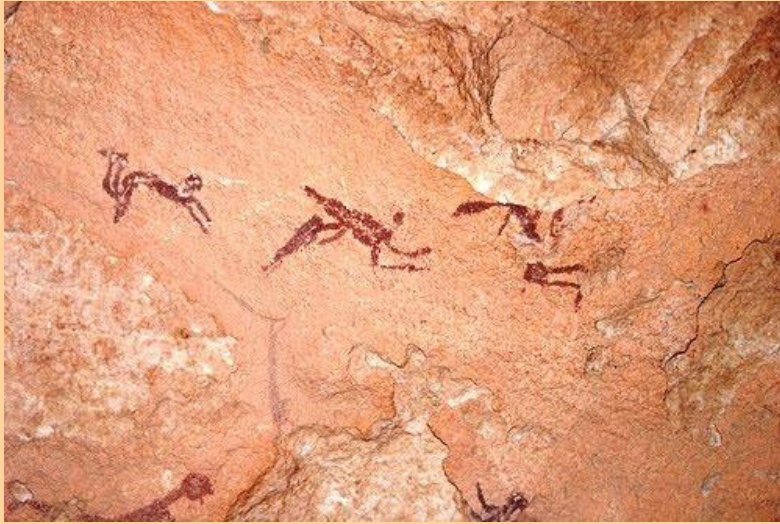

σκέπτες του σπηλαίου, παρά το γεγονός ότι εκτός από τον τεχνητό φωτισμό έχουν καταβληθεί σοβαρές προσπάθειες για την ορθή ανανέωση του αέρα με την τοποθέτηση κλιματιστικών και η είσοδος φράσσεται από μια μεγάλη χάλκινη θύρα.

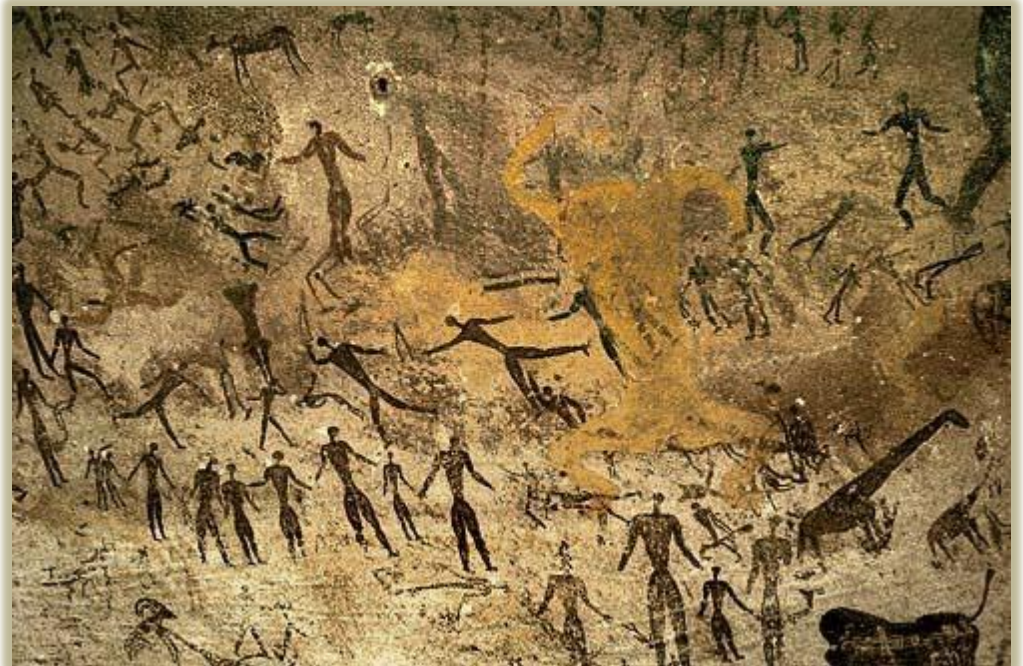
Μέσω της εικονικής περιήγησης

<https://archeologie.culture.fr/lascaux/fr/visiter-grotte-lascaux/diverticule-axial>

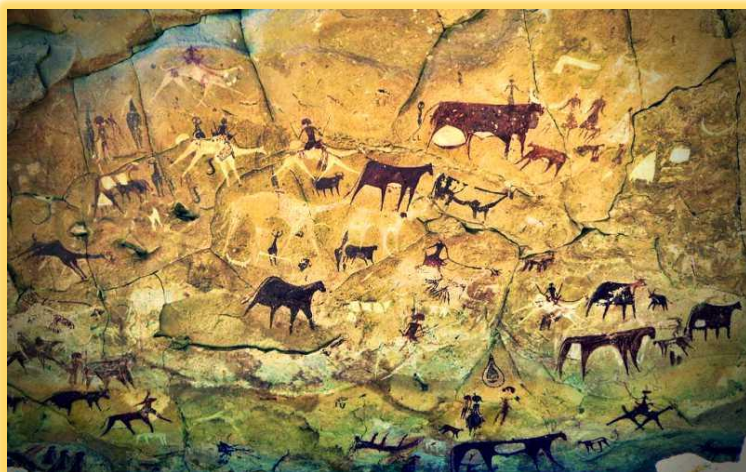
μπορούμε να επισκεφθούμε όλες τις αίθουσες του δύσβατου σπηλαίου και να δούμε αναλυτικά μία προς μία τις τοιχογραφίες και τις μορφές που απεικονίζουν. Ξεκινώντας από τον θάλαμο που ονομάζεται **The Hall of the Bulls** (Θάλαμος των Ταύρων) παρατηρούμε βοοειδή και άλογα στο αριστερό τοίχωμα, αλλά και ένα ζώο που διαφέρει και έχει ονομαστεί μονόκερος.

Το οροπέδιο Γκιλφ Κεμπίρ στα νοτιοδυτικά της ερήμου Σαχάρα στην Αίγυπτο ήταν κάποτε ο τόπος όπου αναπτύχθηκε ένας πρώιμος αιγυπτιακός πολιτισμός, ο οποίος άφησε πίσω του θαυματική τέχνη των σπηλαίων, όπως είναι το θαυματικό **"Σπήλαιο των Κολυμβητών"** (Wadi Sura),

Ανακαλύφθηκε στη δεκαετία του 1930 από τον Ούγγρο Κόμη και εξερευνητή László Almásy (ο οποίος αργότερα έγινε μυθιστορηματική προσωπικότητα στο βιβλίο του Michael Ondaatje «Ο Άγγλος Ασθενής», το οποίο προσαρμόστηκε σε μια πολυβραβευμένη με Όσκαρ ταινία). Παρουσιάζει

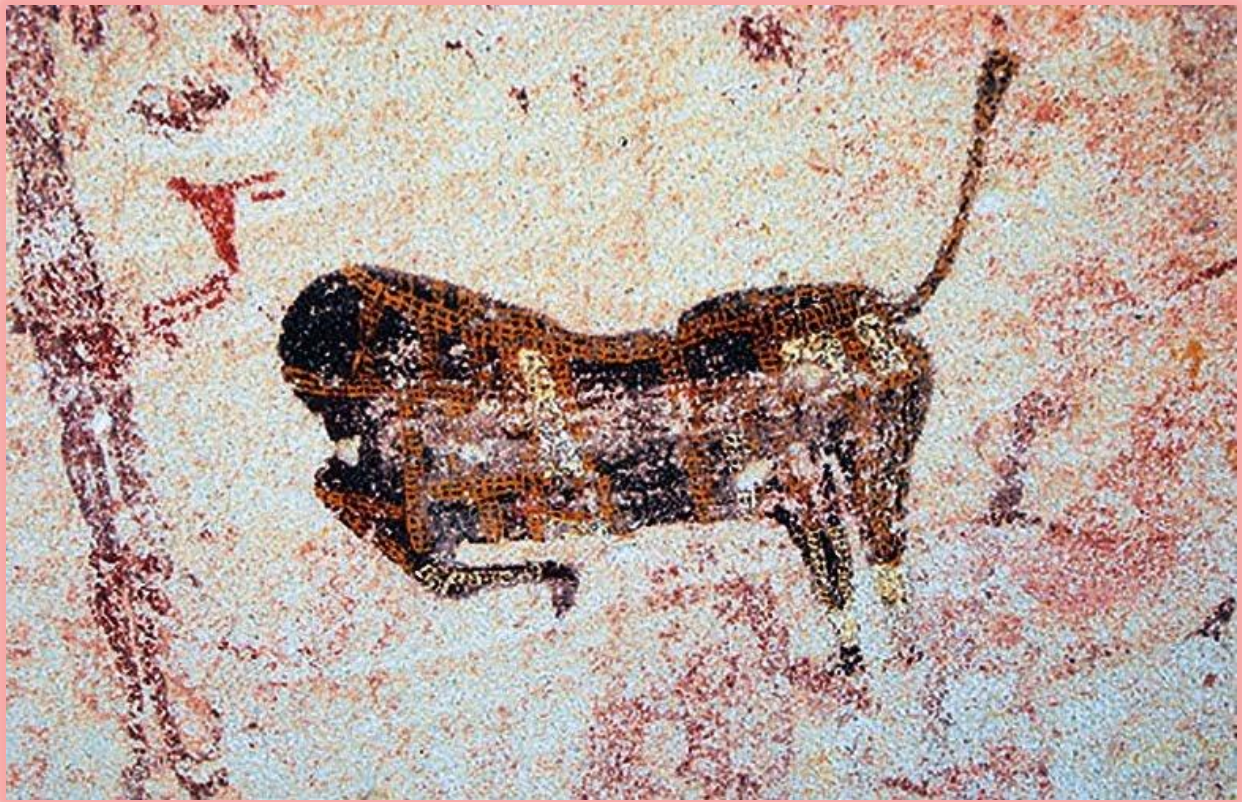

σε όλους τους τοίχους του κομψούς και μικροσκοπικούς ανθρώπους εν ώρα κολύμβησης.

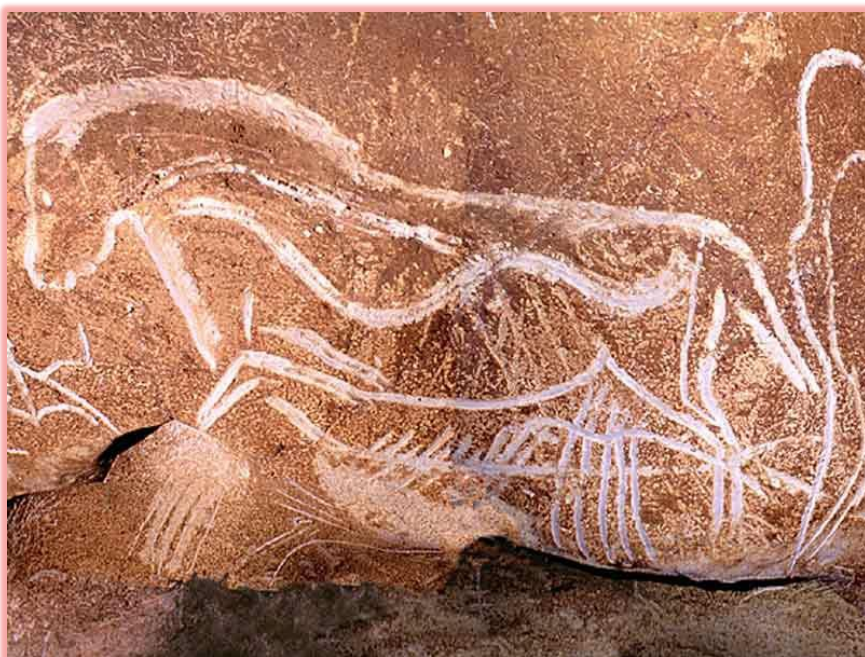
Φέρει σιλουέτες δεκάδων χεριών (δεν διαφέρει ιδιαίτερα από το Cueva de la

Manos στην Αργεντινή), καθώς και αναπαραστάσεις κυνηγιού, αλιείας, παιχνιδιών, γονιών που κρατούν στα χέρια τους τα παιδιά τους, ή ακόμη και, σε ορισμένες περιπτώσεις, οι α-

πικονίσσεις μοιάζουν λίγο με ανθρώπους που παίρνουν μαθήματα χορού.

Ζώα υπάρχουν επίσης σε μεγάλο αριθμό, γαζέλες, καμηλοπαρδάλεις, σκυλιά και λιοντάρια. Πιο περίεργο και συναρπαστικό απ' όλα είναι «το τέρας», ένα περίεργο, ακέφαλο πλάσμα, με ένα σώμα σαν ταύρος ή ελέφαντας και τα πόδια ενός άνδρα. Πιθανώς παρουσιάζονταν από τους αρχαίους Αιγυπτίους κι αντιπροσώπευαν αυτό που θεωρούσαν ως μετάβαση από τη ζωή στον θάνατο.

Το Σπήλαιο Σοβέ-Πον ντ'Αρκ, στην Αρντές της νότιας Γαλλίας εντάχθηκε στον κατάλογο των Μνημείων Παγκόσμιας Κληρονομιάς της Unesco. Το Σπήλαιο Σοβέ παρέμεινε κλειστό επί 23.000 χρόνια έπειτα από κατακρήμνιση βράχων. Ανακαλύφθηκε στις 18 Δεκεμβρίου 1994 από τρεις σπηλαιολόγους, τον Ζαν-Μαρί Σοβέ, τον Κριστιάν Ιλέρ και την Ελιέτ Μπρουνέλ.

Στα τοιχώματά του φιλοξενεί περισσότερα από 1.000 σχέδια που μαρτυρούν «τις πρώτες καλλιτεχνικές δημιουργίες του ανθρώπου» κατά την Ανώτερη Παλαιολιθική Εποχή, εδώ και 36.000 χρόνια.

Τα σχέδια επάνω στον βράχο, έργα ανδρών και γυναικών του ωρινάκιου πολιτισμού απεικονίζουν ζώα από 14 είδη: αρκούδες, ρινόκερους, λέοντες, πάνθηρες, βίσονες, άλογα... δεκάδες αποτυπώσεις χειρών σε αρνητικό και θετικό, και στο βάθος της σπηλιάς το εξαιρετικό σχέδιο του κάτω μέρους ενός γυναικείου σώματος δίπλα σε έναν βίσονα.

Στο έδαφος έχουν διατηρηθεί αληθινά ίχνη ζώων καθώς και οστά των ζώων που διαχείμαζαν εκεί.